

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **K. S.**, zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem v Plzni, Františkánská 7, za účasti **Ministerstva vnitra**, **odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 4. 2004, č. j. 59 Az 115/2003 - 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 13. 11. 2003, č. j. OAM-5693/VL-07-04-2003, byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatele žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, které by byly podřaditelné pod důvody udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu.

Ve včas podané kasační stížnosti namítá stěžovatel stížní důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Má za to, že soud I. stupně nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda je možno na jeho případ vztáhnout ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť v jeho domovské zemi je ohrožen na životě příslušníky

zločineckých struktur, kteří po něm vymáhají vypůjčené peníze. Stěžovatel patří do sociální skupiny nečlenů těchto struktur, a právě z toho důvodu je pronásledován, což domovský stát toleruje, a proto splnil důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Dále upozornil na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka a namítal, že správní orgán provedl nedostatečným způsobem dokazování a nerespektoval jeho situaci žadatele o azyl, který měl jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o persekuci ve své zemi. Dle jeho názoru byl krajský soud povinen přezkoumat napadené rozhodnutí z hlediska dodržení procesních předpisů, kdy zejména nedostatečně provedené dokazování postihuje rozhodnutí správního orgánu vadou, kterou nelze odstranit, a proto je nutno správní řízení zopakovat. Nesouhlasil se způsobem, jakým správní orgán rozhodl o neexistenci překážek vycestování, neboť stěžovatel nepovažuje svůj návrat do domovské země za bezpečný, a to s ohledem na chybějící ochranu ze strany policie. Hrozí mu též mučení, nelidské a ponižující zacházení, neboť po zjištění, že požádal na území České republiky o azyl, bude vystaven administrativní šikaně.Žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti s tím, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i soudu, byla vydána v souladu s právními předpisy. Navrhl nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti a její zamítnutí.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel podal dne 29. 10. 2003 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 3. 11. 2003 byl se stěžovatelem veden, v ruském jazyce za účasti tlumočníka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, ze kterého byl vyhotoven protokol. Stěžovatel uvedl, že si na Ukrajině půjčil peníze na nákup zboží, které mu bylo posléze ukradeno. Vzhledem k této okolnosti ho nemohl prodat, a tak neměl, jak by půjčené peníze vrátil. Věřitelka mu oznámila, že až se vrátí její syn z vězení, tak si to s ním vyřídí. Proto odjel do České republiky. Zde pobýval „na černo“, avšak dostal správní vyhoštění. Protože by zde chtěl žít legálně, požádal o azyl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Dle písm. b) citovaného ustanovení lze kasační stížnosti podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle písm. d) citovaného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí,

popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Dle ust. § 28 zákona o azylu pokud bude rozhodnuto o neudělení nebo odnětí azylu, ministerstvo v rozhodnutí uvede, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování (§ 91).

S ohledem na skutečnost, že stěžovatel uvedl jako právní důvod kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Takové pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal. Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvedl, že byl pronásledován ze strany věřitelky, přičemž stát původu mu nedokázal zajistit ochranu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že potíže toliko se soukromými osobami tak, jsou specifikovány stěžovatelem, nespadají pod definici pronásledování dle ust. § 12 zákona o azylu. Za pronásledování by mohlo být v souvislosti s ohrožením soukromými osobami pokládáno leda odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před tímto ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Tak tomu ovšem v posuzovaném případě zjevně nebylo, neboť je zcela v souladu s principy právního státu, že dlužník musí věřiteli vrátit půjčený finanční obnos. Nad rámec výše uvedeného je třeba poukázat na skutečnost, že stěžovatelem uváděný údajný postup syna věřitelky spíše budí dojem smyšleného příběhu majícího za cíl získání legálního způsobu pobytu na území České republiky za situace, kdy bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění.

Namítá-li dále stěžovatel nedostatečně provedené dokazování ve správním řízení, tedy důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., Nejvyšší správní soud konstatuje, že takovouto vadu v řízení před správním orgánem neshledal. Rozhodnutí správního orgánu je řádně odůvodněno, obsahuje odkazy na zákonná ustanovení a jsou z něj jasně patrné úvahy, kterými byl správní orgán v průběhu řízení veden, a na základě jakých relevantních skutečností rozhodl.

S další námitkou stěžovatele se soud částečně vyrovnal již v předcházejícím odstavci, kdy je nutno zdůraznit, že rozhodnutí správního orgánu netrpí vadou odůvodnění, která by ho činila nepřezkoumatelným. Krajský soud v žádném případě nepochybil, když se zcela obecnými odkazy stěžovatele na zákonná ustanovení správního řádu, uvedenými bez konkrétních specifikací údajného porušení předpisu, zabýval tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí. V žádném případě není povinností, ale ani právem, soudu vyhledávat stížní body za žalobce či stěžovatele a určovat takovým způsobem rozsah přezkumné pravomoci soudu. S ohledem na okolnost, že ve správním soudnictví je přezkoumávána pouze zákonnost, je určení rozsahu přezkoumání rozhodnutí zcela v dispozici navrhovatele, tedy stěžovatele.

K poukazu stěžovatele na fakt, že se správní orgán ani krajský soud vůbec nezabývaly existencí překážek vycestování na straně stěžovatele, uvádí Nejvyšší správní soud, že tento postup je zcela v souladu s ust. § 28 zákona o azylu citovaným výše. Zkoumání existencí či absencí překážek vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu provádí správní orgán pouze za situace, kdy bylo rozhodnuto o neudělení nebo o odnětí azylu, nikoliv však v případě, kdy žádost o azyl byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle ust. § 16 zákona o azylu, což je případ stěžovatele.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právními závěry učiněnými správním orgánem i krajským soudem, na jehož odůvodnění napadeného rozsudku rovněž odkazuje. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť ve věci bylo rozhodnuto bezodkladně pro provedení všech nezbytných procesních úkonů a po shromáždění veškerých podkladů.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. března 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu